DONOR

Psychologisch drama in twaalf scènes,
een proloog en een epiloog

door

FREDERIK HOUDEN

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.
Tel: 03 366 44 00
bestellen@toneelfonds.be
www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DONOR** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **FREDERIK HOUBEN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de letter-grootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2011/220/020
ISBN 978-90-385-11481

© 2011 Toneelfonds J. Janssens/Frederik Houben
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij
TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen
Telefoon 03 366 44 00
Website: www.toneelfonds.be
Email: rechten@toneelfonds.be
IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!
Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:
Aankoop van minimaal **15** tekstboekjes bij de uitgever.
Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.
Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.
U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):
1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet in NEDERLAND worden aangevraagd bij**:** I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten,
De Friese Poort 106 – 1823 BT Alkmaar
Telefoon (072) 5112135 – website www.ibva.nl email info@ibva.nl.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(3 dames – 2 heren)

JOSEPH, de echtgenoot

SOPHIA, zijn vrouw

WALKER, de donor / JOSEPH JR., de zoon

LORETTA, moeder van de donor / VERPLEEGSTER

HELEN, vriendin van Sophia

De acteur die Walker speelt, speelt ook Joseph junior

De actrice die Loretta speelt, speelt ook de verpleegster

SYNOPSIS

Joseph en Sophia zijn gelukkig getrouwd, een typisch middenklasse gezin, met slechts één minpunt: het lukt maar niet om zwanger te worden.

Hun pogingen om een kind te verwekken worden steeds drastischer. Beiden willen wel een kind, maar de man begint zich af te vragen of de weg naar het doel niet te zwaar aan het worden is, en of het doel (een kind) echt wel al die moeite waard is. Natuurlijk houdt hij van zijn vrouw, en gunt hij haar een kind, en daarom, uit liefde voor zijn vrouw, zwijgt hij tegen haar over zijn bedenkingen en frustraties. Hij gaat stilzwijgend akkoord met elke nieuwe stap, elke nieuwe poging, maar de interne frustratie en de gedachte ‘ik wil dit niet meer’ worden iedere keer groter. Hij is echter een man van weinig woorden, niet echt een sloef, maar iemand die moeilijk zijn emoties laat zien (wat kan leiden tot een plotse uitbarsting van emoties, goed of slecht, na een lange periode van stilzwijgen), een binnenvetter. Ondanks de indruk van ‘sloef’ heeft hij een sterke eigen mening over de gang van zaken, maar door zijn terughoudendheid om zijn emoties te laten zien, en door de liefde voor zijn vrouw, zwijgt hij over zijn eigen mening. Een bijkomende frustratie is dat hij onvruchtbaar blijkt te zijn, met zijn vrouw is lichamelijk niets mis.

Zij houdt eveneens heel veel van haar man. Zij is eerder het vurige type, rad van tong, flapt vaak dingen uit zonder er veel over na te denken. Ze heeft enkel haar doel voor ogen: een kind, en naarmate meer en meer pogingen mislukken, zal ze meer en meer extreme mogelijkheden overwegen om haar doel te bereiken. Zij denkt dat ze dit doet voor hen beiden, dat haar man ook zo vurig een kind wil. Ze is niet opvallend dominant tegen overstaande van haar man, maar door zijn stilzwijgen en haar manier van praten, zal haar standpunt het altijd halen. Ze is zich niet bewust van zijn frustratie en zijn ‘ik wil niet meer’ houding.

Ze doet dingen zonder al teveel na te denken over de gevolgen voor haar én voor haar man, gewoon omdat ze zo verblind is door haar doel.

Na ontelbare pogingen, die steeds verder en verder gaan, en meer en meer ingrijpend worden, hoort de vrouw van de (illegale) mogelijkheid van levende donoren. Dit zijn jonge mannen die hun diensten tegen betaling aanbieden. Deze donatie gebeurt op de ‘natuurlijke’ manier.

Walker is zo’n donor. Hij is 18-19 jaar oud, en in tegenstelling tot het koppel komen hij en zijn moeder uit een meer marginaal milieu. Hij is slecht gekleed, blond warrig haar, gespierd, veel branie, maar mentaal absoluut geen hoogvlieger (al is hij zeker niet achterlijk). Hij is eigenlijk niet zozeer geïnteresseerd in het geld dat hij krijgt als donor, maar is vooral geïnteresseerd in de seks die hij heeft met de vrouwen die zwanger willen worden. Voor hem is het een jongensdroom die uitkomt, seks hebben met vrouwen die er ook nog eens geld voor betalen.

Hij kickt ook op het feit dat hij als jonge kerel al zoveel kinderen heeft rondlopen op de wereld.

Zijn moeder is tevens zijn ‘manager’. Zij maakt de afspraken via zoekertjes, ontvangt de ‘klanten’, legt hen de procedure uit, de verschillende mogelijkheden en opties, ontvangt het geld, en houdt een boekhouding bij van alle ‘donaties’. Zij is vooral belust op geld, en heel pragmatisch ingesteld. Bij twijfel of discussies bij de ontvangers zal ze er altijd alles aan doen om hen op hun gemak te stellen, en hen te overtuigen van de ‘noodzaak’. Maar je voelt dat ze dat niet meent, en dat ze gewoon de transactie wil veiligstellen.

Tenslotte is er nog Helen, de vriendin van Sophia. Zij is bezeten door de laatste nieuwe modes, trends en hypes, en blijft haar vriendin de meest waanzinnige voorstellen doen om toch maar hip te zijn.

PROLOOG

(Het licht gaat aan. Op een lege scène zit Joseph jr op een stoel met een enveloppe in zijn handen. Hij weet zich geen houding te geven.)

JOSEPH JR: *(Leest wat er op de enveloppe geschreven is.)* “Aan de drager van mijn naam, Joseph Christie”. *(Stilte).* Dat is mijn naam (*vol ongeloof)*. Deze morgen, mama was al vertrokken naar haar werk, belde de postbode aan, met deze brief. Drie dagen na mijn 18de verjaardag. Maar dit, dit kan niet correct zijn. Het lijkt wel of dit een brief is van mijn vader... *(Stilte) ...* Ik heb mijn vader nooit gekend. Hij heeft mama en mij verlaten, nog voor ik geboren was. Mama wil er nooit over praten. Ik heb haar ontelbare keren gevraagd naar een foto, maar ze zei altijd dat ze alles had verbrand... *(Stilte).* En dan nu deze brief... *(Twijfelt of hij de brief zal opendoen. Scheurt dan na lang nadenken de enveloppe open, en haalt een brief en een foto tevoorschijn. Hij bekijkt eerst de foto (de foto kan best geprojecteerd worden, zodat het publiek ook kan zien wat erop staat, het is een foto van Walker, de donor)).* Ik... dat lijk ik wel, op die foto. Beetje wilder, ruiger... Geen twijfel mogelijk, dat moet mijn vader zijn. Hij lijkt nog zo jong op de foto. *(Draait de foto om en leest.)* “Walker Adams, 18 jaar oud”. *(Kijkt vol verbazing naar de foto.)* Walker Adams? Wie... *(Laat de foto op de grond vallen en pakt heel langzaam de brief. Na een korte aarzeling plooit hij hem open en begint te lezen.)* “Beste drager van mijn naam, je vraagt je waarschijnlijk af wie deze brief geschreven heeft, en wie de jongeman op de foto is. Het leek me beter om je te confronteren met de waarheid als je zo oud was als je vader op de dag dat je als een klein zaadje in de buik van je moeder begon te groeien. *(Stopt met lezen, korte stilte, gaat dan verder, op dat ogenblik black-out. Op dat ogenblik begint de flashback, tevens het verhaal in de brief.)*

SCÈNE 1 : VOORSPEL

(Man en vrouw zitten naast elkaar (hun eigen slaapkamer, ze zitten op bed). Terwijl ze praten, kleden ze zich uit, en doen hun nachtkledij aan. Zij is duidelijk zenuwachtig.)

JOSEPH: *(Laat zich met een zucht op het bed neerzakken.)* Hehe, tijd voor een beetje platte rust. Ik heb het verdiend.

SOPHIA: Zo'n zware dag gehad dan?

JOSEPH: *(Glimlacht.)* Nee, eigenlijk niet. Ik heb vandaag alle gebruikelijke conflicten kunnen omzeilen. 's Morgens sneller bij de koffie dan Bert, dus het dagelijkse gezeur over het budget viel weg. Dan drie vergaderingen op een andere dienst, waarop ik enkel lichamelijk aanwezig hoefde te zijn…

SOPHIA: Met andere woorden, mentaal zat je weer eens op het strand, met een cocktail in de hand?

JOSEPH: In tegendeel! Wist je dat er een kolonie zwaluwen neergestreken is aan het raam van de vergaderzaal? Prachtig om te observeren, het aan- en afvliegen met takjes, pluis, blaadjes…

SOPHIA: Je had natuurdocumentaires moeten gaan maken.

JOSEPH: En het beste van de dag was nog, de chef was er niet. Een zalige dag.

SOPHIA: *(Licht sarcastisch.)* En waaraan precies heb je dan je rust verdiend?

JOSEPH: Niets doen is vermoeiender dan je denkt. *(Knipoog, dan weer serieus.)* Hoe was jouw dag?

SOPHIA: Ik had niet zoveel 'geluk' als jij. Eerst kwam Sally jankend binnen op mijn bureau omdat ze zich weer eens gekleineerd voelde door één van haar collega's. Na meer dan een halfuur lukt het mij eindelijk om haar een beetje te kalmeren, ik krijg haar eindelijk zover dat ze terug aan het werk gaat, staat de volgende al aan de deur, met een hoop jaarplannen die natuurlijk weer nergens op trekken. Het is niet te geloven waar mensen zich tegenwoordig druk om maken. Alsof werken het belangrijkste is in de wereld.

JOSEPH: Ik leef met je mee.

SOPHIA: En zo de hele dag door, het ene na het andere brandje blussen. Maar mijn eigen werk, daar heb ik natuurlijk geen tijd meer voor.... Ach, ik heb geen zin om er over te blijven zeuren.

JOSEPH: Je moet het leven meer van de rooskleurige kant bekijken. Bijvoorbeeld, ik stel me een bepaald doel voor, iets waardoor de dag sneller vooruit gaat. Ideaal voor de minder leuke dagen.

SOPHIA: En wat voor 'doelen' stel jij dan?

JOSEPH: Jou eens goed te kietelen. *(Stelt de daad bij het woord.)*

(Ze rollen lachend over elkaar heen. Dan weer rust.)

SOPHIA: Je weet mij altijd weer gelukkig te maken, mijn grote teddybeer. *(Kust hem op zijn voorhoofd, dan stilte....)* Ik ben een beetje zenuwachtig voor morgen.

JOSEPH: Toch niet voor ons bezoekje aan de dokter… alweer. Veel nieuws zal er wel niet uitkomen.

SOPHIA: Wel, in tegenstelling tot jou, ben ik WEL benieuwd wat hij morgen te vertellen heeft.

JOSEPH: Ik gok dat hij alweer een nieuwe en vooral dure techniek uit zijn mouw zal schudden. *(Imiteert de dokter.)* Deze innovatieve fertilisatie-techniek, ontwikkeld door professor Huppelepup uit de Stille Zuidzee, resulteert in een kans van 1 op 3500 op een zwangerschap bij mevrouw hier.

SOPHIA: Je maakt er weer een grapje van. Ik wil dat je onze afspraak met hem morgen serieus neemt.

JOSEPH: Maak je geen zorgen, ik zal fysiek én mentaal aanwezig zijn. En mijn portefeuille ook.

SOPHIA: Er zijn toch belangrijkere dingen in het leven dan geld.

JOSEPH: Het is me niet zozeer om het geld te doen, ik heb geen problemen om geld uit te geven om jou, om ons gelukkig te maken. Maar geld uitgeven voor iets wat hopeloos is, dat is erover.

SOPHIA: Het is toch niet hopeloos.

JOSEPH: Schat, met al het geld in de wereld kan je niet veranderen dat ik zo steriel ben als een inwoner van Tjernobyl.

SOPHIA: *(Gepikeerd.)* Moet je altijd alles in het belachelijke trekken? De dokter heeft gewoon gezegd dat je sperma gewoon iets minder van kwaliteit is. Met een beetje hulp lukt het wel, geloof me nu maar.

JOSEPH: Denk je?

SOPHIA: Natuurlijk. We moeten erin blijven geloven.

JOSEPH: We kunnen het toch nog eens gewoon proberen, puur naturel? *(Schuift wat dichter naar haar toe, knuffelachtig. Zij blokt hem af.)*

SOPHIA: Nee, nu toch niet. Dat kan toch niet. Morgen moeten we...

JOSEPH: Morgen? Alsof die wijze, almachtige dokter daar bezwaren tegen gaat maken. We beroven hem hoogstens van zijn broodwinning.

SOPHIA: *(Blijft tegenstribbelen.)* Maar, maar, het kan nu echt niet, ik zit net in mijn vruchtbare periode. Da's ideaal voor morgen.

JOSEPH: Het toppunt van ironie, je bent vruchtbaar, maar je wil niet, want anders kan de dokter morgen niets zitten mengen in een glazen schaaltje. Geef nu toe, het is toch veel leuker op deze manier. *(Sophia laat zich overhalen).* Wij gaan het doen zoals de konijntjes het altijd doen. Snuffelsnuffel. *(Kruipt als een konijntje over het bed naar haar toe, ruikt aan haar neus en stort zich passioneel op haar)*

(black-out.)

SCÈNE 2 : FLAIR

(Sophia en Helen, haar vriendin, komen de scène opgewandeld.)

HELEN: Ik zei dus tegen haar, schat, dat kan toch echt niet, dat is zo jaren ’80. Ze snapte er niets van. De jaren ’80 zijn zo uit tegenwoordig, het is nu allemaal jaren ’70 stijl wat de klok staat. Retro-disco. *(Kijkt rond.)* Liefje, als je dat behangetje nog enkele jaren laat hangen, dan is het terug in de mode.

SOPHIA: Je meent het. Pff, ik heb koffie nodig, dringend. Wil jij ook iets?

HELEN: Ik drink geen koffie meer, liefje, ik drink alleen nog maar... bubble thee.

SOPHIA: Wat in godsnaam is dat nu weer?

HELEN: Bubble thee, da’s iets nieuws, alle Hollywood sterren drinken dat. Ken je dat dan niet?

SOPHIA: Nee, ik ben nog een klassiek meisje, ik ken koffie, ik ken thee...

HELEN: Voor bubble thee heb je in de eerste plaats thee nodig, uiteraard geen gewone thee, maar speciale Chinese zwarte thee. Daar wordt dan melk en fruitsap in gemengd. Maar pas op, je mag geen gewone melk en fruitsap gebruiken natuurlijk. Melk van speciale geiten uit de Andes, je proeft gewoon die zuid-amerikaanse toets. En dan het sap van papaya’s en passievruchten. Dat meng je dan voorzichtig, je laat het een uurtje afkoelen in de koelkast en dan gewoon in een drinkbus.... Liefje, geloof me nu maar, dit MOET je gewoon drinken als je hip wilt zijn. Je voelt je gewoon jonger en fitter worden bij iedere slok.

SOPHIA: Ik denk dat ik deze rage ga overslaan, mijn maag protesteert al bij het idee alleen. Ik vrees dat ik je dat niet kan aanbieden.

HELEN: Geen probleem, ik heb mijn eigen voorraadje bij. *(Toont een vreemd soort drinkbus.)* Ga jij maar koffie halen, Sophia, ik wacht hier wel.

(Helen gaat zitten terwijl Sophia af gaat om koffie te halen. Helen kijkt ondertussen rond, af en toe drinkend van haar drinkbus. Hierbij trekt ze een vies gezicht, want ze vindt het zelf ook niet lekker. Sophia komt terug op.)

SOPHIA: Joseph is eindelijk weg, naar zijn werk. Ben ik eindelijk van het gezeur af. Sinds we gisteren thuiskwamen van de dokter is het niet meer gestopt. Horendol word ik ervan.

HELEN: Typisch. Mannen gedragen zich altijd als kleine kinderen als ze hun zin niet krijgen. Het is overduidelijk dat ze nooit uit hun puberteit geraakt zijn. Ik wist alleen niet dat Joseph het ook zo zwaar te pakken had. Ik bedoel, is het dan zo erg?

SOPHIA: Hetzelfde liedje als altijd. De dokter had weer eens een nieuwe techniek in de aanbieding. Joseph trok een zuur gezicht, maar zei natuurlijk weer niets. Ik moest natuurlijk weer de beslissing nemen. Altijd opnieuw moet ik beslissen, en meneer zit naast me te zuchten en boos te kijken. Maar zelf eens iets zeggen, nee, dat kan hij niet. En achteraf, ja, dan zal hij wel zijn mond opendoen, dan komt alles eruit, al zijn frustraties, hij blijft maar doorzeuren. Soms zou ik liever hebben dat hij gewoon zei: schat, we stoppen ermee. Maar zelfs dat doet hij niet, hij laat mij altijd de knoop doorhakken.

HELEN: Liefje toch, dit moet allemaal zo zwaar zijn voor jou. Het enige wat een man in zo'n geval moet doen, is de steun en toeverlaat zijn voor zijn vrouw. Alleen dat. Maar zelfs zo'n kleine inspanning is al teveel gevraagd voor zo'n puberende holbewoner. Nog een geluk dat je mij hebt, ik kan heel goed luisteren, ik heb daar een gave voor.... *(Merkt dat Sophia wegdroomt.)* Dus, wat stelde de dokter dan precies voor, misschien is het deze keer wel de juiste techniek voor jullie. Is het iets nieuws, iets "revolutionairs"?

SOPHIA: Pff, iets ingewikkeld in hun labo. Ik snap er allemaal niet te veel van. En ik geloof er eigenlijk niet in. Al dat gedoe met mijn eicellen die ze dan onder een microscoop injecteren met zijn zaadcellen, met een hoop chemische producten erbij, dat kan toch allemaal niet goed zijn. *(Zucht.)* Ik zou er zoveel voor over hebben om het gewoon via de natuurlijk weg te laten lukken.

HELEN: Ligt het 'probleem' bij hem... of bij jou?

SOPHIA: Ik ben zo vruchtbaar als een konijn, het probleem ligt inderdaad bij hem. En daar kan hij natuurlijk ook niet aan doen, het raakt hem ook hoor. Het frustreert hem. Want hij wil ook zo graag een kind… we willen het allebei zo graag.

HELEN: En wat als het deze keer ook niet lukt?

SOPHIA: Ik weet het nog niet, misschien stoppen we er wel mee, misschien bestaat er nog wel een andere techniek. Ik zie er zo tegenop, weer die mislukking, weer dat verdriet, weer die opgekropte frustratie bij hem. Ik weet het niet meer, misschien stoppen we er gewoon beter mee, het zou beter zijn voor onze gemoedsrust.

HELEN: Maar dan zal het blijven knagen, zeker als jij zo vruchtbaar bent. Het is bijna een verspilling, al die kostbare eicellen van jou.

SOPHIA: Iedere maand een kans minder, 1 eicel dichter bij de menopauze, en bij het einde van mijn droom om moeder te zijn.

HELEN: Dat hoeft toch niet?

SOPHIA: Hoe bedoel je?

HELEN: Er bestaan toch andere manieren, je kan toch.. je weet wel, een donor zoeken? Iedereen doet dat toch tegenwoordig, voor als... je weet wel... de zwemmertjes van meneer niet meer vooruit geraken.

SOPHIA: Ja, alsof hij echt samen met mij in zo'n catalogus gaat zitten bladeren, om de geschikte donor te vinden, met de juiste kleur ogen en haar, zonder ziektes. En trouwens, die mogelijkheid ligt echt buiten ons budget.

HELEN: Misschien...

SOPHIA: Misschien? Is er dan iets wat jij weet en ik nog niet? *(spottend)* Een geheime bankrekening of zo…

HELEN: Ik heb onlangs gelezen dat er ook goedkopere donoren zijn. Niet helemaal legaal natuurlijk, maar wel gezond. Zal ik je daar wat informatie over bezorgen?

SOPHIA: Ken jij dat soort mannen dan?

HELEN: Liefje, ik heb ook mijn noden. En aangezien één portie sperma maar vijf calorieën bevat, kom ik niet in de problemen met mijn dieet. *(Knipoog.)*

SOPHIA: Jij bent hopeloos.

HELEN: Hey, ik geef je enkel maar een paar extra opties, dat is alles.

SOPHIA: Ja, alsof ik in een motelkamer op bed ga liggen, terwijl zo'n jongen in de badkamer ernaast een staaltje 'produceert' dat ik dan zelf in kan brengen. Gezellig hoor.

HELEN: Het kan toch ook op de natuurlijke manier.

SOPHIA: Wat? Ik ga toch niet met zo'n jongen naar bed! Wie denk je wel dat ik ben? Ik hou van Joseph, ik ga hem echt niet bedriegen, enkel en alleen om een kind te krijgen.

HELEN: Zo moet je het toch niet zien. Het is puur ... pragmatisch, er komt toch geen liefde aan de pas. Enkel een uitwisseling van lichaamssappen. Je weet toch hoe mannen zijn, die hebben echt geen liefde nodig om te kunnen presteren.

SOPHIA: En jij denkt werkelijk dat Joseph daarmee akkoord zou gaan? Dat hij naast het bed staat toe te kijken, misschien zelfs mijn handje vasthoudt, diep in mijn ogen kijkt, terwijl die donor boven op mij ligt te pompen? Dat is echt lachwekkend.

HELEN: Het was maar een idee hoor.

SOPHIA: Juist, een idee, en meer dan dat zal het niet worden hoor. Geen haar op mijn hoofd dat daaraan denkt.

(Lange Stilte)

(Black-out.)

SCÈNE 3 : HET D-WOORD

(Joseph en vrouw zitten samen op de rand van het bed. Zij houdt een zwangerschapstest in haar handen.)

JOSEPH: Hoe lang duurt die test nog?

SOPHIA: Even lang als alle vorige keren, drie minuten hooguit.

JOSEPH: Sorry, ik ben gewoon zenuwachtig

SOPHIA: Geeft niet, schat. *(Tuurt naar de test.)*

JOSEPH: *(Joseph kijkt mee.)* En? Zie je al iets?

SOPHIA: Ja, wacht even, het begint te komen.

(Ze turen allebei naar de test.)

JOSEPH: Ja, ik zie het al, het wordt weer niets.

SOPHIA: Wacht nu even, het kan nog altijd... ja, nee, ja, verdomme, maar één streepje. *(gooit de test weg.)*

JOSEPH: *(Zucht.)* En tot daar onze laatste poging...

SOPHIA: Hoe bedoel je, laatste poging?

JOSEPH: De dokter was toch heel duidelijk, liefje, deze techniek was onze laatste kans. Er zijn geen mogelijkheden meer. Het is op. Finito. Schlüss.

SOPHIA: Ik ga echt niet zomaar opgeven, omdat de medische wereld zegt dat we moeten stoppen. Ik blijf doorgaan.

JOSEPH: Schat, wat ga je dan nog doen? Het heeft geen zin. We moeten ons erbij neerleggen. En trouwens, wij zijn toch altijd heel gelukkig geweest met ons tweetjes?

SOPHIA: Er zijn nog andere mogelijkheden.

JOSEPH: Van die 'goede raad' uit jouw vrouwentijdschriften, of nog beter, advies van die geflipte vriendin van je, zoals neuken bij volle maan, of yak-melk drinken? Dat werkt niet. Het lost ons probleem niet op.

SOPHIA: *(Plots bits.)* Technisch gezien is het eigenlijk jouw probleem. Ik probeer tenminste een oplossing te zoeken, voor ONS.

JOSEPH: Jaja, ik weet het ondertussen wel, jij bent zo vruchtbaar dat je al zwanger zou kunnen worden als je de tandenborstel van een andere man zou lenen. Maar mijn zaad, dat is te traag, te sloom, minderwaardig.

SOPHIA: Ik verwijt jou niks, schat, ik wil alleen maar zeggen, er zijn nog andere mogelijkheden, die jouw probleem omzeilen.

JOSEPH: Omzeilen? Waar heb je het in godsnaam over?

SOPHIA: Wel, er bestaat ook nog de mogelijkheid van... *(ongemakkelijk) ...* donatie.

JOSEPH: Donatie? Je bedoelt? Een andere man die...die mijn plaats inneemt?

SOPHIA: Enkel en alleen voor de voortplanting, schat, jij blijft mijn man, en de vader van ons kind.

JOSEPH: Besef je wel wat je zegt? Jij wil iemand die je van haar noch pluim kent, jou laten bezwangeren?

SOPHIA: Een onbekende is beter, dan is hij ook zo weer uit ons leven verdwenen.

JOSEPH: Hij misschien wel, maar zijn genen blijven wel eeuwig bij ons.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

TONEEL FONDS VANSSENS

Voor de juiste keuze